

8 juli 2018 – dienst en preek in het bijzonder gericht op kinderen

Het Lichaam van Christus en de verschillende ledematen

Bijbellezing: 1 Korinthiërs 12

De gemeente te Korinthe

Het was eigenlijk helemaal niet zo fijn in de kerk in Korinthe... De mensen deden niet echt aardig tegen elkaar in de kerk... Hoe dat nu zo gekomen is? Nou ja, het was ook wel lastig hoor... In die kerk in Korinthe zaten allemaal verschillende mensen. En zeker vroeger, in die tijd, de tijd van Paulus, had je allemaal verschillende groepjes mensen: de rijke mensen hoorden bij elkaar, zij vormden een groep..., de arme mensen vormden een ander groepje in de samenleving. Je had de mensen die heel belangrijk werk deden, die bijvoorbeeld in de regering zaten of een groot bedrijf hadden... en je had mensen die slaaf waren, die waren helemaal niet belangrijk.... Allemaal verschillende groepjes mensen, los van elkaar. Maar nu waren er mensen uit al die verschillende groepjes in de Here Jezus gaan geloven. Een rijke man. En een arme vrouw. Een deftige baas. En een buitenlandse slaaf. Al deze mensen hadden van Paulus en van andere zendingen over Jezus gehoord en nu waren ze christen geworden. En samen vormden ze nu een gemeente: de kerk in Korinthe. Maar nu zaten dus allemaal mensen uit al die verschillende groepjes bij elkaar in de kerk... Op straat zouden die rijke mensen en die arme mensen nooit een praatje met elkaar hebben gemaakt, maar nu zijn ze samen aan het zingen in de kerk en vieren ze samen Avondmaal. In de winkels moesten de slaven de tassen dragen van hun baas... en nu hebben in de kerk van Korinthe slaven soms nog een belangrijker taak dan hun baas. Dat was best lastig... En je zag dat er zich weer heel snel groepjes gingen vormen in de kerk van Korinthe, verschillende groepjes die niet echt bij elkaar wilden horen. 'Maar dat is niet de bedoeling!', schrijft Paulus in die brief waar wij een stukje uit hebben gelezen. 'Jullie horen bij elkaar, jullie zijn één, samen horen jullie bij de Here Jezus!'

Er was nog is waarom er groepjes ontstonden in de kerk van Korinthe. Er waren namelijk mensen in de kerk die best een beetje bijzonder waren. Zij wisten heel veel van het geloof. Zij konden soms ook in een bijzondere taal spreken, als zij aan het bidden waren. Nou, wat dat precies was, mag je nu vergeten, maar het leek wel alsof deze mensen betere gelovigen waren..., of zij dichter bij God leefden dan de rest van de mensen. Zij waren de echte gelovigen... en de anderen..., ja dat was de rest van de kerk. 'Maar dat kan niet!', zo schrijft Paulus in diezelfde brief. Dat mag helemaal niet! De een is niet beter dan de ander. De een is niet belangrijker in de kerk dan de ander. Zoals wij gezongen hebben: 'Het geeft niet of je knap bent, het geeft niet wat je doet: God houdt van jou'. God maakt geen verschil! Nou, dan moeten wij dus ook niet verschil maken tussen mensen in de kerk. Iedereen hoort erbij.

Het lichaam en de ledematen

En om dat uit te leggen gebruikt Paulus een voorbeeld. Hij zegt: 'De kerk, de gemeente, kan je vergelijken met een lichaam.' Wij zijn samen, zoals het lichaam van een mens: één lichaam met allemaal verschillende stukjes, met allemaal verschillende ledematen: een oor, nog een oor, een hand, een voet, een oog. Nu, net zoals een hand, een voet, een oor, een oog allemaal bij elkaar horen in het lichaam, zo horen wij in de kerk ook bij elkaar. Wij kunnen niet zonder elkaar,

Die ledematen – die voet, die hand, dat oor en die neus – horen allemaal bij elkaar en hebben elkaar nodig, dat is één. En – we gaan een stapje verder... - het is daarbij heel

belangrijk dat die ledematen dan ook *verschillend* zijn. Want stel je voor dat je tien oren had, maar geen handen en voeten en ogen... Dat zou er niet zo mooi uitzien volgens mij een hoofd met tien oren, maar wat nog belangrijker is: dat is niet handig! Oren zijn heel erg belangrijk..., daar moet je heel zuinig op zijn..., maar ogen, neus handen en voeten zijn ook heel belangrijk. Daar moet je ook zuinig op zijn. Je kunt wel met je oren horen dat de schoolbel gaat en begrijpen dat je naar huis mag. Maar je hebt dan wel je voeten nodig om thuis te komen. Anders heb je er niets aan dat je oren de schoolbel hebben gehoord...

Al die verschillende ledematen – zo noemen wij het oog, het oor, de voeten, de handen – al die verschillende ledematen hebben elkaar nodig. 'Nou, zo hebben jullie elkaar ook nodig in de kerk', zegt Paulus. Je bent allemaal verschillend..., de een in de kerk kan dit goed en de ander dat... en de derde kan dat laatste weer helemaal niet, maar die is weer goed in iets anders... Nou, dat is fijn. Dat is belangrijk. Dat is nodig voor een kerk: de kerk heeft ogen nodig die visie hebben. En oren die heel goed kunnen luisteren. En handen die vooral praktisch bezig zijn. En een huid die heel gevoelig is, die invoelingsvermogen heeft. Al die verschillende mensen zijn belangrijk voor een kerk... Dat wij verschillend zijn, dat is dus niet allereerst lastig en ingewikkeld..., dat vinden wij misschien soms wel, maar dat ligt aan ons dat wij dat lastig vinden... *dat zegt iets over jezelf als je al die verschillen maar lastig vindt...* God heeft dat zo bedoeld dat wij verschillend zijn en dat wij verschillende dingen kunnen en elkaar aanvullen.

Gaaf!

Het gaat er overigens niet om dat de een groter talent heeft dan de ander. Misschien lijkt dat soms zo..., maar zo werkt het in de kerk niet. Die grote man is echt niet belangrijker dan dat kleine meisje. En dat meisje dat zo heel goed kan lezen is echt niet beter dan die jongen die dyslexie heeft maar wel gitaar kan spelen. Of misschien heeft die jongen wel niets waar hij extra goed in is, dat kan ook. Het gaat niet om beter of belangrijker in de kerk..., nee, het is juist mooi dat wij allemaal verschillend zijn! Dat moest de kerk in Korinthe leren waarin zoveel groepjes waren en waar de een dacht beter of belangrijker te zijn dan de ander. Niet groepjes maken. Niet beter denken te zijn dan de ander. Het is juist zo mooi dat de een dit kan en de ander dat en weer een ander dat. Zo heeft God het bedoeld. Al die verschillen..., dat is gewoon *gaaf!*

Gaven

Maar ik ga nog een stapje verder: waarom is het nu zo gaaf dat er allemaal verschillende mensen in de kerk zijn... met allemaal verschillende gaven... met allemaal verschillende talenten? Nu, God wil ons allemaal gebruiken met onze gaven en talenten, met wat wij kunnen of misschien niet kunnen. Die gaven, die talenten, die dingen die je kunt... die heb je niet gekregen voor jezelf... maar om de ander mee te helpen.

Wat bedoel ik? Nou, die voeten onderaan je lichaam... die kunnen wel lekker zeggen: 'kijk eens hoe hard ik kan lopen!' Of: 'kijk eens hoe goed ik stil kan staan!' Nou, dat is heel erg leuk dat ze dat kunnen. Maar dat is niet zomaar dat ze dat kunnen. Die voeten hebben de taak om ervoor te zorgen dat jij naar huis kunt lopen. En dat je met je hele lichaam rechtop blijft staan. Die voeten zijn bedoeld voor het hele lichaam..., daarom zitten ze aan je lichaam vast. En die oren kunnen wel heel trots zijn dat ze heel goed kunnen horen – want 'dat kunnen de handen en de voeten lekker niet' – maar die oren hebben juist de taak om goed te horen zodat de handen en voeten precies weten wat zij moeten doen. Ze zijn bedoeld voor de rest van het lichaam.

Dat is heel belangrijk: God heeft jou iets gegeven... een taak..., een talent... een gave... iets wat je goed kunt... voor de andere mensen om je heen. Jij bent zo'n ledemaat – zo'n oog, of oor, of hand of voet – die iets kan doen voor de rest van het lichaam. Dat je misschien heel mooi kunt zingen..., nou daar mag je blij mee zijn! Een geschenk van God! God vindt het heel fijn dat je goed kan zingen..., maar God vindt het het allermooiste als je voor Hem zingt, als je de Here God blij maakt met je zingen... en ook als je andere mensen blij maakt met je zingen. Wist je bijvoorbeeld dat de oudere mensen in de kerk genieten van jullie zangstemmen? En dat sommige mensen getroost worden door al die mooie liederen die je zingt? ... En als je heel goed kunt leren..., nou dan kan je stoer aan iedereen vertellen wat je allemaal weet en wat je kunt... maar God vindt het veel mooier als je andere kinderen helpt, als zij het bijvoorbeeld moeilijk vinden op school, of als ze iets van de Bijbel misschien niet begrijpen en jij dat kunt uitleggen. *Al die dingen die je kunt, die je van God hebt gekregen, al die gaven en talenten..., die heb je gekregen om God mee te eren... en om de andere mensen gelukkig mee te maken.* Je hebt het niet voor jezelf gekregen..., maar – zoals met de Wet werd voorgelezen – om God daarmee te dienen en om de andere mensen mee te dienen. ... En dat ging er mis in Korinthe... Wat vonden die bijzondere mensen het fijn dat zij meer kennis hadden, dat zij knapper leken, dat zij iets heel goed konden. Maar Paulus schreef aan hen in de brief: 'Jullie moeten niet denken dat je groot of bijzonder bent. Nee, je hebt dit van God gekregen. Het is een geschenk, een gave, en je moet dat gebruiken om de anderen mee te dienen.'

Gaafst!

Weet je..., eigenlijk gaat het er helemaal niet om wat je nu precies hebt, of kunt... misschien weet je ook nog niet waar je goed in bent of wat je van God hebt gekregen... Waar het om gaat in de kerk is dat wij er voor elkaar zijn: *jij bent er voor de ander en de ander is er voor jou.* Als jij met wat je kunt er voor de ander bent... en de ander is met wat hij of zij kan er voor jou... dan is de gemeente op zijn gaafst! Waarom? Nou, dan lijkt de gemeente het meest op de Here Jezus. En dat is de bedoeling, dat wij met elkaar op de Here Jezus lijken. Want de Here Jezus is naar de aarde gekomen als een mens... voor ons. Hij was er voor ons helemaal. Hij hielp mensen, Hij genas mensen en zorgde er voor dat mensen nieuw konden gaan leven. Jezus leerde ook mensen, Hij legde dingen uit. Hij gaf mensen te eten. Hij bracht de mensen weer terug tot God, tot de Vader in de hemel. Hij is zelfs voor ons gestorven, gekruisigd..., vreselijk!... Hij was er helemaal voor ons. En zo wil Hij dat wij er ook voor elkaar zijn. En daarom heeft Hij ons allemaal verschillend gemaakt en verschillende dingen gegeven. Het gaat er niet om dat ik in de gemeente lekker mezelf mag

zijn... en dat ik gewoon mag denken en doen wat ik wil, want ja 'we zijn toch allemaal verschillend?', het maakt toch niet uit?, 'ik ben toch gewoon ik?' Daar heeft een ander niets over te zeggen...' Nee, het gaat erom dat ik er voor de ander ben... en dat de ander er voor mij is. Zoals de Heere Jezus er voor ons is. Daarom zegt Paulus ook: jullie zijn het oog, het oor, de handen en voeten van het lichaam. En de Here Jezus, dat is het Hoofd. Hij is het allerbelangrijkste. En Hij is ons voorbeeld om er ook voor elkaar te zijn.

Waarom lidmaat van het lichaam zijn?

Waarom ben ik dus lidmaat, ledemaat van de gemeente? Waarom zit je hier in de kerk? Omdat de diensten je aanspreken misschien. Omdat er iets voor de kinderen is en er veel kinderen in deze gemeente zijn misschien. Omdat... noem maar een reden op. Die redenen zijn niet verkeerd. Maar gemeente-zijn is meer: het is niet de vraag 'wat heb ik eraan?' 'Waar heb ik behoefte aan?' Die vraag zou je Paulus nooit horen stellen. Hij zou er in ieder geval nooit mee beginnen. De eerste vraag van een ledemaat van het lichaam is: wat kan ik voor de ander betekenen? Wat kan ik op mijn bescheiden wijze voor het lichaam betekenen... Voor God? Voor Zijn Gemeente? En daardoor hopelijk ook voor de wereld...

En ja, toch nog iets: 'er voor de ander zijn', dat is misschien nog niet het moeilijkste. Het is fijn als je merkt dat je wat voor een ander kan betekenen. Het geeft je eigenwaarde. Nu, dat is ook een geschenk van God om dat te mogen ontvangen. Maar in de gemeente is er sprake van wederkerigheid: ik mag er voor de ander zijn..., maar de ander is er ook voor mij. Sterker nog: ik heb hem of haar – wat een totaal ander lidmaat het misschien ook is – nodig... Je kunt niet zonder dat eenvoudige geloof van dat kind. Je kunt niet zonder die vooruitstrevendheid van die jongere. Je kunt niet zonder die zieke volwassene, laat zien wat er echt belangrijk is in het leven. Je kunt niet zonder die voorbede van die oudere in de gemeente.

Vorige week ging het in de preek over God ervaren... Nu, Paulus geeft hier vanmorgen vanuit zijn Korinthebrief een aanvulling op: wil je God ervaren, wil je iets van de Heilige Geest ervaren..., dan heb je de ander nodig. En dat ging er mis in de gemeente van Korinthe. Men was druk bezig om al de indrukwekkende tekenen van de Geest in het eigen leven te ontdekken... en men raakte er nog trots op ook op al die gaven die men meende te bezitten... maar men vergat dat de Geest juist ook via die ander met je bezig was en je leven wilde vormen. Want je weet niet alles van het geloof. Daar zijn bepaalde mensen in de gemeente voor aanwezig met een bepaalde hoeveelheid geloofskennis. En je kunt niet altijd bidden. Daar zijn mensen voor in de kerk waar je van kunt leren of die voor jou willekeurig bidden. Je kunt het niet alleen volhouden. Daar zijn mensen voor in de kerk die je geestelijk of praktisch bijstaan. Je kunt niet in je eentje geloven. Want God heeft de rijkdom van het geloof verspreid over de gehele breedte van de gemeente heeft... om ons zo aan elkaar te verbinden.

Wil je iets van God ontdekken..., iets van de Heilige Geest ervaren..., stel je dan open voor de ander en voor wat voor een gave die ander, die jongen of dat meisje, die man of die vrouw heeft ontvangen. Gaven tot opbouw van de gemeente. Ja, dat is soms lastig. Dat maakt jezelf kwetsbaar en afhankelijk van die ander. Dat vraagt je soms over grenzen heen te gaan en je eigen meningen soms los te laten. Maar zo heeft God het gemeentelven bedoeld. Zo laat de Geest Zich ervaren.